

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2007	Κυριακὴ τῶν Βαΐων (Ἰω. 12,1-18) 9 Ἀπριλίου 2017 πρωὶ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ροῦχα, βάρια, «ὠσαννά» καὶ ψωμί σ' ὅποιον πεινᾷ

«Ἦσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου...» (Ἰω. 12,13)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, Κυριακὴ τῶν Βαΐων, σᾶς παρακαλῶ νὰ δώσετε προσοχή. Δὲν θὰ σᾶς κουράσω· λίγα λόγια θ' ἀκούσετε σὲ ἀπλὴ γλῶσσα. Θὰ ἐξετάσουμε **τρία πράγματα**· πρῶτον πῶς ὑποδέχθηκαν τὸ Χριστὸ οἱ Ἰουδαῖοι τότε, δεῦτερον πῶς τὸν ὑποδέχονται οἱ Χριστιανοὶ σήμερα, καὶ τρίτον καὶ σπουδαιότερο πῶς πρέπει νὰ τὸν ὑποδεχόμεθα οἱ ὀρθόδοξοι.

● **Πῶς ὑποδέχθηκαν τὸ Χριστὸ οἱ Ἰουδαῖοι** τὸ ξέρετε ἀπὸ τὸ δημοτικὸ σχολεῖο κι ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο. Σὰν χθὲς ὁ Χριστὸς πῆγε στὰ μνήματα καὶ φώναξε, καὶ ἡ φωνὴ του ἔκανε νὰ σεισθῆ ὁ τάφος τοῦ Λαζάρου καὶ ν' ἀναστηθῆ ὁ νεκρὸς.

Αὐτὸ ἦταν τὸ μεγαλύτερο θαῦμα ποὺ εἶχε κάνει μέχρι τότε ὁ Χριστὸς. Τὸ εἶδαν καὶ τὸ ἄκουσαν χιλιάδες μάτια καὶ αὐτιά, βούιξε ὁ κόσμος. Ἡ εἶδησι ἔφτασε στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου σὰν σήμερα εἶχε μαζευτῆ κόσμος πολὺς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἓνα ἑκατομμύριο Ἑβραῖοι, γιὰ νὰ εορτάσουν τὸ δικὸ τους πάσχα. Ὅταν ἀκούστηκε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται στὰ Ἱεροσόλυμα, ἔγινε κάτι πρωτοφανές· ἄδειασε ἡ πόλις, ἔκλεισε ἡ ἀγορὰ καὶ τὰ ἐργαστήρια, ἄντρες καὶ γυναῖκες, μανάδες μὲ παιδιὰ στὴν ἀγκαλιά, βγήκαν ὅλοι ἔξω, νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν ὡς «**βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ**» (Ἰω. 12,13). Ὁ Χριστὸς ἔρχεται! νά, φάνηκε πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου.

Πῶς ἦταν «ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ»; καθόταν πάνω σὲ ἄλογο ἢ σὲ ἄρμα, ὅπως οἱ νικηταὶ βασιλεῖς καὶ στρατηγοί; Ὁ Χριστὸς, λέει τὸ εὐαγγέλιο, «**εὐρῶν ὀνάριον ἐκάθησεν ἐπ' αὐτό**», κάθισε σ' ἓνα γαϊδουράκι (ἐ.ἀ. 12,14). Καὶ ὁμως ὁ κόσμος ἐνθουσιάστηκε· ἔβγαζαν τὰ ροῦχα τους, τὰ ἴσταν χάμω νὰ γίνουν χαλὶ γιὰ νὰ πατήσουν καὶ νὰ περάσουν. Ἄλλοι πάλι ἔκοβαν κλαδιά ἀπὸ φοινικόδεντρα ἢ ἀπὸ ἐλιές, τὰ ἔσειαν καὶ ζητωκραύγαζαν ὅλοι, κι αὐτὰ ἀκόμη τὰ μικρὰ παιδιὰ, λέγοντας «**ὠσαννά**» (ἐ.ἀ. 12,13).

Ὁλος ὁ κόσμος χαίροταν. Τί εἶπα, «ὄλος ὁ

κόσμος»; Λάθος ἔκανα. Ὅχι ὅλοι. Ὑπῆρχαν καὶ **κάποιοι φθονεροί**, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, ποὺ βλέποντας αὐτὴ τὴν ὑποδοχὴ καὶ τὰ παιδιὰ νὰ ζητωκραυγάζουν «**ἀγανάκτησαν**» (Ματθ. 21,15) καὶ πέταξαν δηλητήριο σὰν τὴν ὀχιά. Πλησίασαν τὸ Χριστὸ καὶ λένε· –Δάσκαλε, μάλωσέ τους, νὰ μὴ φωνάζουν ἔτσι. Ὁ Κύριος ὁμως τοὺς ἀποκρίθηκε· –Ἄν αὐτοὶ σωπάσουν, καὶ οἱ πέτρες ποὺ πατάτε θὰ φωνάξουν, ὅτι ἐγὼ εἶμαι αὐτὸς ποὺ περιμένετε (βλ. Λουκ. 19,39-40).

Μὴ νομίσουμε ἐν τούτοις ὅτι ὁ Χριστὸς εὐχαριστήθηκε ἀπ' τὴν ὑποδοχὴ αὐτὴ. Ἄν ἦταν κανένας κοσμικὸς ἄρχοντας καὶ πολιτικός, ποὺ ζοῦνε μὲ τὰ «ζήτω», ἀσφαλῶς ἡ ἡμέρα αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ πιὸ σπουδαία γι' αὐτόν. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔβλεπε πιὸ βαθειὰ ἀπὸ ὅ,τι ἐμεῖς. **Προέβλεπε ὅτι ὕστερα ἀπὸ πέντε μέρες θὰ σβήσουν ὅλα τὰ «ὠσαννά»** κι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, ποὺ σήμερα κάνουν ἔτσι, τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ τὸ πρωὶ στὸ πραιτώριο τοῦ Πιλάτου **θὰ φωνάξουν «Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν»** (Λουκ. 23,21. Ἰω. 19,6). Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς, γνωρίζοντας τὸ εὐμετάβολο τοῦ κόσμου, ποὺ σεῖεται σὰν τὸ καλάμι πὸτ' ἐδῶ καὶ πὸτ' ἐκεῖ, ἀντικρύζοντας τὰ Ἱεροσόλυμα «**ἔκλαψε**» (Λουκ. 19,41), δάκρυα ἔπεσαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

● Ἄλλὰ καὶ σήμερα ὁ Χριστὸς, ποὺ βλέπει **ἐμᾶς τοὺς λεγομένους Χριστιανοὺς** ἔτοιμους νὰ γιορτάσουμε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ Πάσχα, νομίζω ὅτι δὲν μένει εὐχαριστημένος. Μᾶς βλέπει νὰ μαζευώμαστε στὶς ἐκκλησίες καὶ τοὺς παπαδες μὲ τὰ μαῦρα ἄμφια, καὶ δακρύζει περισσότερο ἀπὸ τότε στὰ Ἱεροσόλυμα. Γιατί;

Γιατί **ὁ τρόπος ποὺ τὸν ὑποδεχόμεθα τὶς ἄγιες αὐτὲς ἡμέρες δὲν εἶνε ὁ πρέπων**, δὲν εἶνε ὁ τρόπος ποὺ ὀρίζει τὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο καὶ οἱ ἱερὲς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Εἶνε ἓνας τρόπος ἰουδαϊκὸς ἢ καὶ χειρότερος ἀπὸ ἰουδαϊκός. Γιατί οἱ Ἰουδαῖοι ἄδειασαν τὸν ἁπλοῦς λαὸν τὰ σπίτια καὶ ἔκλεισαν τὰ καταστήματα τους γιὰ νὰ τὸν προῦπαντήσουν, ἐνῶ ἐ-

δῶ τώρα τὰ βλέπω ὅλα ἀνοιχτά (μαγαζιά, ταβέρνες, κέντρα διασκεδάσεως...). Δὲ μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, ποιός ἀπὸ σᾶς, ὅταν πεθάνῃ ἢ μᾶνα ἢ ὁ πατέρας του καὶ μέσ' στὸ σπίτι ἔχη φέρετρο καὶ πένθος, πηγαίνει σὲ ταβέρνα ἢ σὲ θέατρο; Ἐνα μῆνα δὲν πατάει σὲ κέντρα κοσμικά. Ἐὰν λοιπὸν εἴχαμε πένθος γιὰ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, ὅλα αὐτὰ θὰ ἦταν κλειστά, τοῦλάχιστον τῆ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα.

Ἡ μάλλον, ἐγὼ θὰ ἔλεγα ... νὰ εἶνε ἀνοιχτά! ὑπὸ ἕναν ὄρο· νὰ εἶνε ἀνοιχτά αὐτά, ἀλλὰ νὰ μὴν εἶνε ἀνοιχτά κάποια ἄλλα. Ποιά; **Τὰ στόματα Ἑλλήνων**, βαπτισμένων Χριστιανῶν, **ποὺ** καὶ τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ δὲν παύουν νὰ **βλαστημοῦν τὰ θεῖα** ἀλλὰ σὰν ἡφαιστεια τοῦ διαβόλου ξερνᾶνε μέσα ἀπ' τὰ σπλάχνα τῆς καρδιᾶς φωτιὰ καὶ λάβα ἐναντίον τοῦ Ἑσταυρωμένου, τῆς Παναγίας, τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων.

● Σᾶς ἔδειξα πῶς ὑποδέχθηκαν τὸ Χριστὸ οἱ Ἑβραῖοι, καὶ πῶς τὸν ὑποδέχονται σήμερα οἱ ψευτοχριστιανοί. Ἀλλὰ θὰ μοῦ πῆτε· Ἐμεῖς εἴμαστε Χριστιανοί· θέλουμε νὰ γιορτάσουμε ὄχι ὅπως οἱ Ἑβραῖοι, οὔτε ὅπως οἱ εἰδωλολάτρες πρόγονοί μας· θέλουμε νὰ γιορτάσουμε **σὰν ὀρθόδοξοι· τί πρέπει νὰ κάνουμε;**

Ἐμένα ρωτᾶτε; Ἀνοῖξτε τὸ Εὐαγγέλιο κι αὐτὸ θὰ σᾶς δείξῃ **πῶς πρέπει νὰ γιορτάσουμε τὶς ἑορτές**. Ποιός εἶνε ὁ τρόπος αὐτός; Ἐνα, δύο, τρία, τέσσερα. Ἄν τὰ κάνετε αὐτά, σᾶς ὑπόσχομαι, ὅτι τὸ Πάσχα αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ ωραιότερο τῆς ζωῆς σας. Ἄν δὲν τὰ κάνετε, τότε δῶστε μου μιὰ λεκάνη νὰ πλύνω τὰ χέρια μου καὶ νὰ πῶ σὰν τὸν Πιλᾶτο· **«Ἀθῶός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου»** (Ματθ. 27,24). Ποιά εἶν' αὐτά;

✓ Τὸ ἕνα. Τί ἔκαναν οἱ Ἰουδαῖοι; Γιὰ νὰ δείξουν τὴ χαρὰ καὶ τὴ συγκίνησί τους, ἔβγαζαν **τὰ ροῦχα** τους, τὰ γιορτινά, καὶ τὰ ἄπλωναν χάμω. Καὶ σύ, Χριστιανέ, νὰ βγάλῃς κάποιο ἄλλο ροῦχο, βρωμερὸ καὶ ἀκάθαρτο, ποὺ εἶνε κολλημένο πάνω σου ὅπως τὸ καύκαλο τῆς χελώνας στὴ σάρκα της. Ποιό εἶνε τὸ ροῦχο αὐτό; Ἄχ νὰ μποροῦσε ὁ ἄνθρωπος νὰ τὸ ἀφαιρέσῃ! Ἄν ὑπάρχει κανεὶς ἀπὸ σᾶς ποὺ δὲν τὸ ἔχη, πέφτω καὶ τὸν προσκυνῶ, εἶνε ἅγιος. Τὸ ροῦχο αὐτό, τὸ κολλημένο πάνω μας σὰν τὸ κρέας μὲ τὸ νύχι, εἶνε, ἀδέρφια μου, **ὁ ἐγωισμός**, τὸ κτηνώδες ἀμαρτωλὸ ἐγὼ, ποὺ ἔρχεται νὰ τὸ χτυπήσῃ ὁ Χριστός. Βγάλε ἀπ' τὴν καρδιά σου τὸν ἐγωισμό· πέσε χάμω, γίνε τάπητας νὰ περάσῃ ἀπάνω ὁ Χριστός, γίνε ταπεινὸς σὰν τὸ Χριστὸ καὶ τοὺς ἁγίους. Κοντὰ σ' αὐτὸ κάτι ἀκόμα. Ἡ ἑβδομάδα αὐτὴ εἶνε ἑβδομάδα καθαριότητος, παίρνετε τὰ ἀκάθαρτα ροῦχα καὶ τὰ πλένετε. Ἐ, ἀμαρτωλοὶ τοῦ κόσμου –πρῶ-

τος ἐγώ–, μαζέψτε τὰ ἀκάθαρτα «ροῦχα», ὅλες τὶς **ἀμαρτίες** σας, καὶ κατεβῆτε στὸν Ἰορδάνη νὰ τὰ πλύνετε. **Τὰ ροῦχα σας στὸν Ἰορδάνη!** Ποιός εἶνε ὁ Ἰορδάνης; **Τὸ δάκρυ τῆς μετανοίας**. Ὅποιοι τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες ἔχυσαν ἕνα δάκρυ γιὰ τὰ ἀμαρτήματά του, αὐτὸ ἔγινε Ἰορδάνης καὶ Νιαγάρας καὶ τὸν καθάρισε.

✓ Τὸ δεύτερο ποιό εἶνε; Νικηταὶ καὶ θριαμβευταὶ ἐναντίον τῆς κακίας καὶ τῆς ἀμαρτίας. Ὅπως οἱ Ἑβραῖοι κρατοῦσαν βᾶγια, ἔτσι κ' ἐμεῖς· **νὰ κρατοῦμε βᾶγια**. Τί σημαίνουν τὰ βᾶγια; Τὴ νίκη τοῦ Χριστοῦ. Τί νίκησε ὁ Χριστός; Τὸν ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα ἐχθρό, ποὺ ὁ κόσμος τὸν τρέμει. Τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ καὶ τῆ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως ὁ Χριστὸς θὰ κατεβῆ στὸν ἄδη, θὰ παλέψῃ μὲ τὸ **χάρο** καὶ θὰ τὸν νικήσῃ. Κ' ἐμεῖς κρατώντας τὰ βᾶγια θὰ τοῦ λέμε· **Χαῖρε, Χριστέ, ποὺ νίκησες τὸ θάνατο**, εἶσαι ὁ ἔνδοξος βασιλιᾶς τοῦ κόσμου!... Καὶ ὅπως ἐκεῖνος νίκησε τὸ χάρο, ἔτσι καὶ κάθε Χριστιανὸς νὰ νικήσῃ – τί; Τὰ ἀμαρτήματά του, τὰ πάθη του, τὰ ἐλαττώματά του· ὅποιος νικᾷ αὐτά, εἶνε βασιλιᾶς καὶ αὐτοκράτορας.

✓ Τὸ τρίτο ποιό εἶνε; **Τὸ στόμα καὶ ἡ γλῶσσα** μας, ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός, νὰ εἶνε καθαρὰ. Νὰ μὴ βγάζουν φωτιὰ καὶ λάβα (κατάκρισι, ψέμα, ψευδορκία, αἰσχρολογία, βωμολοχία, βλαστήμια...), ἀλλὰ νὰ γίνουν κιθάρες τοῦ Χριστοῦ. Κι ἂν ἀκόμα ὅλος ὁ κόσμος φωνάζῃ **«σταυρωθήτω»**, ἕνας νὰ μείνῃς, ἐσύ μὲ θάρρος καὶ τόλμη νὰ φωνάζῃς **«ὠσαννά»**· ποτέ βλασφημία.

✓ Καὶ τὸ τέταρτο. Λέει τὸ εὐαγγέλιο, ὅτι σὰν χθὲς τὸ Χριστὸ τὸν φιλοξένησαν στὸ σπίτι τοῦ Λαζάρου. Τώρα τὸ Πάσχα λοιπὸν, στὸ γιορτινὸ τραπέζι, νὰ μὴν εἴστε μόνοι· κοντὰ σας νὰ καθίσῃ ὁ Χριστός. Πῶς; Κάθε φτωχός, κάθε ὀρφανό, κάθε χήρα, κάθε ἄρρωστος, κάθε ἀνάπηρος, κάθε δυστυχισμένος, κάθε ἀδικημένος, κάθε σταυρωμένος, εἶνε ὁ Χριστός. **Βγάλε μιὰ μερίδα γιὰ τὸ Χριστό.**

Ἐπαναλαμβάνω· τὰ ροῦχα σας στὸν Ἰορδάνη, τὰ χέρια σας στὰ βᾶγια, στὸ στόμα σας τὰ **«ὠσαννά»**, καὶ στὸ σπίτι σας ὁ Χριστός.

* * *

Ἐτσι, ἀγαπητοί μου, νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς νὰ γιορτάσουμε Ἀνάστασι. Ὅχι ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι, ὄχι ὅπως οἱ εἰδωλολάτρες, ἀλλὰ **σὰν ὀρθόδοξοι Ἑλληνες**. Τότε θὰ νιώσουμε ὅτι ἡ ἑορτὴ αὐτὴ εἶνε ἡ ωραιότερη τοῦ κόσμου, καὶ τῆ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως θὰ ποῦμε· **«Τὴν ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν».**

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**